

Pollen

Av: Hans Olsson

”Vänligen placera tummen på avläsaren.”

Niklas log vänligt mot den stora vakten, men gjorde som han blev åtsagd.

”Samma procedur varje morgon, eller hur Lundberg? Tröttnar du aldrig?”

”Det är mitt jobb”, sa vakten med sitt stenansikte.

Niklas log igen, Lundberg hade helt rätt. Jobbet skulle göras och med en sån vakt så kändes det faktiskt tryggare här. Inte för att de någonsin hade haft inbrott, men man visste inte med alla aktivister. Om de bara kunde förstå vad de försökte skapa här inne.

Ett svagt surrande åtföljt av ett skarpt klickande hördes när magnetlåset till ståldörren släppte och den svängde upp utan ett ljud. Fascinerande vad tekniken kan göra ändå.

”Välkommen in”, sa Lundberg entonigt.

Niklas svarade inte, han var alltför upphetsad för det. Idag hade det gått exakt en månad sedan han hade fått klartecken för sitt experiment och redan samma dag hade han satt igång med det. Hittills hade allt gått precis som planerat och om han kunde visa upp bra resultat även idag så skulle ledningen granska hans idéer noggrant. Om han väl kom så långt, ja då fanns det nästan inga gränser kvar längre. Nobelpris? Det var ingen tveksam om saken, men det var inte heller det viktiga. Hans skapelse var så unik att den skulle revolutionera hela världen. Det var han absolut övertygad om. Inte det minsta tvivel. Men än var han inte i hamn, han behövde dagens resultat först och han var bara ett par minuter från att kunna avläsa dem.

Niklas ivriga steg ekade i de vita sterila korridorerna. Han nickade vänligt mot de kollegor han mötte, men han hade varken tid eller lust att stanna för att prata. Han skulle inte ens kunna det nu så mycket som hjärtat pulserade och slog i hans kropp.

Han gick fram till en grå dörr som var belägen mitt i korridoren. På en smal skylt kunde han läsa:

Omklädningsrum. Iakttä yttre renlighet.

Mycket längre än så här skulle han inte komma utan att byta om först. Det var mycket strikta regler för hur man skulle vara klädd och bete sig i labbet. Det fanns protokoll för allting. Om man spillde kaffe på golvet, eller om man råkade nysa utan ansiktsmask. Vid ett tillfälle hade de stängt av en hel avdelning en hel förmiddag för att en forskare glömt ett gem nära ett cellprov. Men Niklas klagade inte, det var bra att det inte fanns något som störde alla de experiment som pågick här. Inte minst hans eget.

Han klev in och gick mellan raderna av skåp tills han kom fram till sitt eget. Han öppnade skåpet och tog fram sin vita labbrock. I ögonvrån såg han hur en kamera sakta panorerade genom rummet åtföljt av ett mycket svagt surrande. Han log för sig själv medan han krängde av sig sin tröja och knäppte på sig rocken. Säkerheten var enorm. Bara det var häftigt med tanke på vart han befann sig. Om folk bara visste... Journalisterna skulle få så många orgasmer att de inte skulle kunna sitta still om de fick nys om det här stället. Men så hade han också skrivit på många och långa säkerhetsavtal. Laboratoriet fanns helt enkelt inte på kartan.

När han var klar gick han ut i korridoren igen. Han vek runt ett hörn och kom fram till en rund glasdörr. Ytterligare en vakt satt utanför bakom ett litet skrivbord. Han tittade på en liten skärm framför sig och tittade inte ens upp när Niklas kom.

”God morgon Nilsson, allt bra?”, försökte Niklas men Nilsson bara grymtade till svar.

”Det tar jag som ett ja.” Ingenting kunde rubba Niklas humör nu. Absolut ingenting.

Han gick fram till glasdörren och la handflatan på en liten panel på sidan. Ett svagt grönt ljus lös genom hans hand när fingeravtrycken lästes av. Kort därpå flimrade en liten skärm till

och en digital nummerplatta dök upp. Han knappade in sin sexsiffriga kod och glasdörren gled upp med ett svagt väsande. Han tog ett djupt andetag i ett fåfängt försök att lugna ner sin puls, sedan klev han in i kammaren innanför dörren. Snart framme.

En svag omisskännlig doft spred sig i det lilla rummet när han täcktes av ett tunt lager desinfektionsmedel. Fantastiskt. Det var allt som behövdes, sedan var han ren som ett nyfött spädbarn. Nåväl, ren själsligt i alla fall. Det är få processer som faktiskt är slemmigare än en födsel. Trots tanken flinade han stort. Han var verkligen på väg att skapa sig ett eget underverk. Ett barn av nutiden. En liten bit historia. Så nära nu, bara den sista dörren kunde gå upp...

Strax därefter fräste innerdörren till och gled upp. Han var äntligen tillbaka på jobbet igen. Han vinkade snabbt till en Irene, en mycket snygg och attraktiv kollega som han varit intresserad av sedan hon började här för två år sedan. Men idag hade han knappt tankar över för henne ens. Han skyndade iväg genom en lång smal vit korridor. Han stannade framför en glasdörr med en genomskinnlig glasbricka där hans namn stod.

Niklas G. Dr. Bio.

Det här var väl kanske enda nackdelen han kunde komma på med den här anläggningen, att han inte ens hade ett privat rum i den meningen. Kamerorna som snurrade runt på väggarna brydde han sig inte om, men ibland kunde det vara skönt att bara lägga upp benen på skrivbordet utan att någon såg honom genom glasdörren. Ja ja, det är dumt att klaga. Det var få förunnat att få se det här över huvud taget.

Pulsen bultade så hårt i kroppen att han fick svårt att andas. Han kunde se skärmen blinka. Resultaten var klara och om de var lika bra som de hade varit under veckorna som gått så skulle saken vara klar. Det fanns ingen anledning att de inte skulle stämma nu. Allting hade gått precis så väl som han hade hoppats. Han undrade flyktigt om det var så här Einstein hade känt sig när relativitetsteorin plötsligt hade dykt upp i hans medvetande. Ett kort ögonblick i historien då man är alldeles säker på någonting. Ett litet sandkorn som skulle få så oanade konsekvenser att man inte ens kunde föreställa sig. Fast, påminde han sig, relativitetsteorin hade sina fel den med. Åtminstone så som den var utformad från början. Men hans eget experiment var felfritt.

Han kunde inte vänta längre. Han slet upp dörren och snubblade nästan på de två trappsteg som ledde ned till hans rum. Väggarna var gråa och det lyste matt från de små lamporna som var ingjutna i taket. Men allt som fanns i hans huvud var arbetsbänken med datorn och hans experiment. Han fick tvinga sig själv att lugna ner sig så att han inte skulle välta något när han rundade bänken och sjönk ner på sin stol framför datorskärmen.

Det tog honom inte lång tid att läsa av de diagram och rader med data som fanns på skärmen. Hjärtats bultande steg till ett crescendo som nära på sprängde hans trumhinnor när han såg hur diagrammen och siffrorna såg ut. Allting stämde perfekt. Han kunde inte längre kontrollera sig. Han vrålade av lycka och hoppade upp ur stolen så hastigt att den välte omkull på golvet. Han skuttade runt som ett litet barn i full färd med att utöva en uråldrig krigsdans. Det stämde. Nu var det fråga om minuter innan han gick till världshistorien som mannen som räddat världen. Allt han behövde göra var att skriva ut resultaten och ta dem till ledningen. De väntade honom inte förrän om två timmar, men med lite tur kanske han kunde få träffa dem tidigare. Skit samma förresten, vad gör två timmar hit eller dit när man är på väg att bli odödlig?

Niklas händer darrade när han började skriva ut resultaten. Skrivarens malande ljud var lugnande när det pressade ut ark efter ark av papper, fulla med värdefull data. Två timmar, det var allt som var kvar.

Niklas stod nervöst i mitten av cirkeln. Runt omkring honom satt sju personer. Ansiktena låg i skugga från lamporna på deras skrivbord. Han kände sig som om han befann sig i en dålig deckare från 70-talet där han var personen i förhørsstolen med en stark lampa upptryckt i ansiktet. Men det bekom honom inte det minsta. Det kanske var de sju mäktigaste personerna i Sverige han hade framför sig, åtminstone för den sortens aktiviteter de bedrev här på anläggningen. Men just nu var Niklas huvudpersonen, det var han som höll i trådarna och han som hade resultaten. Han stod där, stolt som en staty i mitten av torget och väntade på att männen skulle läsa igenom hans rapport. Det svaga prasslandet av papper som vändes fyllde honom av en känsla av triumf. Århundradets, nej, årtusendets, nej inte ens det. Det här var historiens kanske viktigaste resultat och han skulle bli hyllad som den hjälte han var när de väl var klara.

Det tog männen nästan tjugo minuter att läsa klart hans rapport och Niklas började bli stel i benen och kinderna av att le stolt under hela väntetiden. Men nu var de äntligen klara. En man till höger harklade sig och hans skrovliga röst fyllde plötsligt hela rummet.

”Det är intressant forskning du har bedrivit Niklas, men jag är inte säker på att det är det här vi vill ha.”

Niklas kunde inte tro sina öron. Vadå inte säkra? Det stod ju i svart på vitt i rapporten. Allting var solklart, världen behövde hans uppfinning. För första gången under dagen så vacklade hans goda humör.

"Vad menar du?"

"Jag menar att det är intressant forskning och särdeles intressanta resultat, men det är inte vad vi behöver. Det är inte vad världen behöver." Mannen stängde demonstrativt rapporten, knöt händerna och placerade dem ovanpå pappersarken. Niklas kunde känna hur mannens blick borrade sig in i hans.

"Men jag förstår inte, om vi kunde genomföra det här så skulle luftföreningarna minska med nästan hundra procent över en period av fem år. Varför..."

Någon av männen till vänster avbröt honom.

"Niklas, du måste förstå att vi ser till den större bilden här. Din forskning skulle mycket riktigt kunna minska alla luftföreningar, men är det verkligen vad som behövs just nu? Jag anser också att din forskning är viktig, men den ligger inte rätt i tiden."

"Vadå inte rätt i tiden?", utbrast Niklas stött. "När är en bättre tidpunkt än nu? Vi lever ju i en tid då avgaser och utsläpp är vår vardag. Varje dag andas vi in gift som sprids i luften och..."

En tredje av männen i ledningen harklade sig, den här gången var det han som satt rakt framför Niklas.

"Vi ska ha en omröstning Niklas, men jag vill inte att du hoppas på för mycket. Du måste se det ur vår synvinkel också. Det finns ingen ekonomisk vinning i din uppfinning. Bara fördelar som är gratis och det kan vi inte gå ut med just nu."

"Men alla skulle vara intresserade", försökte han, men det började kännas hopplöst och axlarna sjönk ihop mer och mer för varje sekund.

"Vem ska köpa din uppfinning? Den är självförsörjande. När den väl är ute", en darrig hand viftade avvärjande under en av skrivbordslamporna, "finns det inget mer att tjäna på den. Ingen av stormakterna skulle vara intresserade eftersom de förr eller senare skulle få tillgång till det gratis. Och enligt dina siffror skulle det inte ta lång tid alls. Det går inte använda din uppfinning militärt. Civila bryr sig inte om luftföreningarna så länge de inte behöver det. Vem skulle betala för din forskning?"

"Men det är ju det som är poängen. Det är harmlöst och hjälper alla. Hela världen skulle må bättre av mindre luftföreningar. Alla skulle må bättre", hans röst darrade märkbart av besvikelsen. "Jag har ju till och med designat den så att den inte gör någon skada. Det kanske

är så som ni säger att den ekonomiska vinningen inte är stor, men det finns ju heller ingen ekonomisk förlust på det! Asfalten kommer inte ta skada eftersom rötterna är så trådsmla att de knappt är synliga för blotta ögat. Dessutom ligger de så ytligt att det inte finns någon möjlighet för oförutsedda händelser. Jag har gjort hundratals tester och alla mätningar visar på att mina resultat stämmer. Jag har till och med injicerat vatten och fryst plantorna. Rötterna utvidgar sig knappt något alls utan det tas istället hand om bladen. De är designade så, ingenting kommer att förstöras."

"Det handlar inte om vad som kommer att förstöras eller inte", sa mannen framför honom lugnt. "Det handlar om ekonomi. Om det finns möjlighet att programmera om dem så att de släpper ut nervgifter eller något annat som vi kan ha nytta av, då finns det mer värde i din forskning. Skulle det vara möjligt?"

Niklas var tyst under vad som kändes som en evighet. Han blickade surt ut i mörkret där han visste att männens ögon fanns. Granskandes och känslökalla. Till slut slog han ner blicken.

"Ja, det skulle vara möjligt, men det är ju inte det som är meningen med..."

"Du vet vad vi gör här Niklas. Eller du kan åtminstone ana det. Det vet vi också att du vet. Även om protokollen förbjuder prat om det så förekommer det i fikarummet, i omklädningsrummet och i korridorerna. Vi är medvetna om detta men förhåller oss relativt inställsamma till den sortens konversation. Så våra invändningar kan knappast komma som en total överraskning för dig, inte sant? Jag föreslår att du återvänder till ritbordet och designar om ditt experiment till något vi kan använda."

"Men jag tycker ändå...", försökte Niklas. "Vägnätet bara här i Sverige är ju enormt. På ett par veckor skulle allting kunna vara annorlunda. Om ni bara ger mig chansen att pröva...", rösten darrade av besvikelsen och Niklas var tvungen att uppbåda all viljekraft för att inte snörvla högt framför männen i ledningen. Det var knäpptyst i rummet.

"Nåväl. Vi ska rösta om din begäran, men om utfallet inte är vad du önskar dig Niklas så återgår du till ritbordet igen. Du har en mycket givande och kraftfull idé, men som den ser ut nu så har vi ingen nytta av den. Om du designar om den till något mer konkret som vi kan använda så är vi betydligt mer intresserade. Tänk på alla konfliktzoner som skulle kunna dra nytta av det här. Visst är det en intressant tanke?"

"Jo", muttrade Niklas, föga övertygad av mannens tunna argument.

"Bra. Då är vi överens. Då röstar vi mina herrar", mannen framför honom gjorde en gest mot den som satt längst bak till höger. Niklas vände blicken ditåt och såg besviken hur mannen där sköt fram handen i ljuset från skrivbordslampan och vände tummen nedåt. Niklas blick vandrade till nästa person, som också han vände tummen nedåt. Två av sju som sa nej. Han behövde majoriteten av männen för att de skulle godta hans uppfinning, men när den tredje också vände ned tummen så kände han hur hoppet rann ur honom. Den fjärde mannen vände också ned tummen. Det var över och Niklas slöt ögonen och kramade ihop händerna så hårt att naglarna åt sig in i hans handflator. Han såg inte hur resten röstade, men han kunde utan svårigheter gissa sig till det.

"Vi är enhälligt överens", mässade mannen framför honom. "Du får godta vårt beslut Niklas, även om det känns tungt nu. Vi är övertygade om att du kommer producera mer önskvärda resultat till nästa gång. Men din forskning är viktig. Försök leda in dina experiment åt de mer... användbara hållen. Prata med professor W. om du behöver vägledning. Det var allt. Du kan gå."

"Tack", mumlade Niklas. Sedan vände han sig om och gick ut ur rummet. Han blinkade ilsket och besviket tårarna ur ögonen. Satans jävla skitgubbar. De tänkte bara på pengar och inget annat. Varför bry sig om att göra något nu när man kan strunta i det och vara rik, död och lyckligt ovetande om tjugo trettio år?

Han gick med tunga steg mot sitt rum. Huvudet hängde och axlarna slokade. Han kände sig plötsligt inte alls på humör för någonting längre. All energi han lagt ned på sitt experiment var bortkastat. Men det var egentligen ingenting att bekymra sig över. Det som sved mest var att han verkligen trodde på det här. Han kunde revolutionera världen över en natt, men nu skulle han inte få chansen till det. Gamla inskränkta svin som bestämde över sådant de inte förstod. Alternativt förstod de alldeles för väl vad det var frågan om, men drog nytta av situationen. Det fanns inte lika mycket pengar i människors välbefinnande som i deras misär och desperation. Och det var precis så byråkratins skoningslösa kuggjul malde på. Niklas var knappt medveten om att han återigen befann sig på kontoret förrän han mekaniskt sjönk ned i sin kontorsstol.

Han sneglade in i hörnet där lådan med hans experiment stod. Han rullade långsamt bort till lådan och tittade dystert ned på sin skapelse.

"Så det är så här det kommer bli", sa han till den lilla växten nere i lådan. "Efter allt vi har gått igenom så slutar det här. Jag kommer ta med dig till avfallsavdelningen och lämna dig till någon där. De kommer förstöra dig och så är det med det."

Den lilla växten med den röda blomman svarade inte. Niklas hade en svag misstanke om att den sket fullständigt i vad som skulle hända. Det var trots allt bara en växt. Men det kändes ändå tungt att bara kasta bort allting. Men så hejdade han sig. Varför skulle han egentligen göra gubbtjyvarna till lags? Var han rädd för konsekvenserna av att bryta mot alla de avtal han skrivit under? Ja, det var han faktiskt. Men spelade det någon roll? Hade Schindler varit orolig för konsekvenserna när han hjälpte judarna att undkomma förintelsen? Ibland måste man helt enkelt bryta mot reglerna. Han tänkte mycket snabbt nu. Skulle idén som formades i hans huvud vara görbar över huvud taget? Efter en kort stund visste han att det skulle gå. Allt han behövde var att hålla huvudet kallt på väg hem från jobbet. Hur lång tid hade han på sig innan han var tvungen att ta växten till avfallsavdelningen? En halvtimme kanske. Det var tillräckligt med tid för att få ur den några färska frön. Enda problemet var bevakningskameran som surrade bakom honom, men den kunde omöjligt se i detalj vad han höll på med. Dessutom hade han den senaste månaden suttit böjd över den lilla växten dagarna i ända. Det skulle inte vara något konstigt om han gjorde det nu med. Plötsligt bultade hjärtat igen, hårdare än förut till och med. Han kunde fortfarande gå till historien om han bara tog det lugnt och skötte sina kort rätt. Allting var inte förlorat. Än.

"Hallå Lundberg. Skönt att sluta för dagen va?"

Så långt allt väl, bara sista kontrollen och sedan skulle han vara ute ur anläggningen. Lundberg muttrade till svar och Niklas kom plötsligt ihåg att vakterna jobbade veckovis på grund av säkerhetsskäl. Lundberg hade många timmar kvar innan han slutade.

"Äh, jag menade inte...", försökte Niklas men kom av sig. Han sket väl i vakterna egentligen. De skulle sköta sitt jobb så fick Niklas sköta sitt. Fast just nu skötte han inte jobbet direkt. I fickan låg en liten hermetiskt försluten plastask med fröna från hans växt. Om Lundberg mot all förmodan skulle utfärda en stickkontroll nu skulle Niklas ligga jävligt dåligt till. Han var mycket medveten om detta faktum vilket gjorde honom nervös och torr i munnen. Lundberg borde egentligen inte kunna missa det, men idag verkade han faktiskt ha tankarna på annat håll.

"Det är bra labbis, vi ses i morron", sa han istället och viftade med handen när Niklas fingeravtryck gick igenom läsaren. En lampa pep till och följdes av det karakteristiska surrandet när magnetlåset släppte. Ett par steg till bara så skulle han vara ute i det fria, och då var det värsta gjort.

"Ses i morgon", mumlade han och vinkade hastigt till Lundberg som långtande tittade ut genom dörren. Niklas smet iväg utan att se sig om. Han var tvungen att kväva ett skratt i triumf. Det fick vänta tills han kom hem. I fjärran kunde han höra domkyrkan slå. Klockan

var redan sex på kvällen. Han blev alltid lika förvånad över att anläggningen låg så nära centrum. Men ingen anade att den höga kontorsbyggnaden dolde ett underjordiskt laboratorium så fantastiskt att det ibland kändes som att kliva ombord på ett rymdskepp när han kom till jobbet på morgnarna. Men så var det å andra sidan få förunnat att kunna tänka ut det Niklas kunde också.

Han satte sig på cykeln och hade så bråttom iväg att han nästan körde in i en lyktstolpe. Han svor och muttrade för sig själv men fick fart på cykeln och sedan var han iväg. Egentligen borde han känna sig nervös och rädd för vad han hade gjort, men han kände sig bara trött. Blicken var fäst på den klubbiga asfalten på cykelbanan. Det skulle bli bra att börja här. Kanske lite väl uppenbart, men skit samma. Ibland var man tvungen att göra sånt man egentligen inte får. Vad skulle de göra åt saken liksom? Ställa honom inför rätta? Kasta honom i fängelse. Inget av det skrämde honom. Inte när han tänkte på vad han skulle kunna åstadkomma. Risken var väl värd priset. Fast innan han satte sin plan i verket var han tvungen att testa så att allting verkligen fungerade som det skulle. Allt annat skulle vara idiotiskt och strida mot alla principer han hade som forskare. Det är ett långt steg från labbet ut i verkligheten, och det av en god anledning.

Han förlorade sig i tankar kring dagens händelser. Strax därpå var han hemma. Han parkerade cykeln i cykelstället utanför det gamla 20-talshuset. Han tog trapporna upp till sin lägenhet, trots att han bodde högst upp. Han började känna hur paranoian grep tag i honom. Inte för att han egentligen oroade sig, men man visste ju aldrig. Hade något sett att han smusslat ner den lilla asken av plast i fickan? Hade Lundberg verkligen undgått att se hur han svettades som en gris och var blek som ett lakan när han gick för dagen? Han ruskade på huvudet medan han fumlade efter nycklarna. Det var för sent att oro sig för det. Om någon hade märkt att han tagit med sig organiskt material ut från anläggningen så skulle han få ett helvete imorgon, men det var då. Nu hade han bråttom att fortsätta sitt experiment.

Tanken var uppiggande. Han hade testat alla tänkbara scenarier han hade kunnat komma på i labbet, men det var trots allt ett labb. Ingen visste hur saker och ting skulle interagera med verkligheten. De tester han gjort var dock så heltäckande att han inte hade några tvivel om att det var absolut säkert.

Han krängde av sig ytterkläderna och skorna och lät dem ligga i en hög innanför dörren. Han sprang genast ut på balkongen som vette ut mot en liten bakgård. När han tänkte efter blev det inte mycket bättre än så här. Eftersom han bodde högst upp fanns det inga grannar med insyn till hans, numera, fästning.

Han lyfte med darrande händer upp plastasken och betraktade de små fröna i solljuset. Tre stycken, det var allt han hade. Tänk vad små mirakel kan vara ibland. Han vred med darrande händer på locket och ett litet plopp hördes när den lufttäta asken bröts upp. Det var verkligen dags att skapa historia nu. Han tog försiktigt upp ett av de små fröna. Det var inte större än ett sesamfrö och en aning ludet och klubbigt. Precis som han hade designat dem så att de skulle få fäste i asfalten. Hans balkong bestod av betong, men det var egentligen inget problem. Asfalt och betong består till största delen av sten ändå, och det var det som var så fint med fröna. De skulle slå rot. För säkerhets skull tog han ett gammalt askfat i metall som stod på ett solblekt plastbord och ristade försiktigt i betongen. Han la försiktigt ner fröet i skåran som knappt syntes. Nu gällde det bara att vänta. I labbet hade det tagit tre dagar lite drygt innan han kunde se växten. Kanske skulle han sjukskriva sig i morgon? Fast det kunde verka misstänksamt. Särskilt på ett sånt ställe där säkerheten sätts över allt annat. Fan vet om de inte hade installerat kameror i hans lägenhet också.

Niklas var mycket medveten om att det var ett högst reellt alternativ, men hittills hade han inte brytt sig om de eventuella osynliga ögonen. Fast nu var det förstås annorlunda eftersom han brutit mot flera av de förordningar som företaget hade. Kanske allihop när han tänkte efter. Nåväl, om de kom efter honom så gjorde de. Inget att bekymra sig över nu när det ändå

var för sent. Trots det torkade han nervöst svett ur pannan med handens baksida. Kvällssolen låg dessutom på så det var stekhett på balkongen.

Han gick in och tog fram en öl ur kylen, sedan satte han sig vid köksbordet och blickade ut genom fönstret. Tänk om allting hade varit annorlunda. Om hans idé mottagits med glädje istället för den dova likgiltighet som gamlingarna bemött honom med. Eller om företaget inte var så inriktade på biologiska vapen eller knepiga mediciner mot sjukdomar som de själva skapat. Allt för att tjäna pengar och utan en tanke på framtiden. Nå, det kanske inte var sant. Nog tänkte de på framtiden alltid, men det var en dyster och mörk version som Niklas gärna hade sluppit vara en del av.

Tankarna vandrade till hans uppfinning, hur han fått idén när han en vår sett en maskros bryta sig igenom asfalten utmed en vägren. Så enkelt egentligen, en ren naturkraft med så stark vilja att överleva att den kunde ta sig igenom hinder som människan inte klarade av med sina bara händer. I alla fall inte i proportion till sin storlek. Han hade kopplat ihop det med den heta debatten om miljöhot och skadliga partiklar i luften. Visst fanns det redan filter som plockade upp skadliga partiklar, men de var fabrikstillverkade de med. Och dessutom hade de inte tillgång till det labb som Niklas hade. När han väl fått idén klart för sig hade han genast börja manipulera med blommornas gener. Efter många slitsamma timmar var hans första hybrid redo att testas.

På labbet hade han en dryg kvadratmeter med asfalt stående i en låda. Där hade han lagt sitt frö och bara dagar senare hade en liten knopp spirat. Succén hade varit ett faktum. Fram tills idag förstås.

Han hade spenderat otaliga timmar med att designa blomman med kirurgisk precision precis som han ville ha den. Rötterna var så fina att de knappt gick att se med blotta ögat och de letade sig ner i de mikroskopiska håligheter som fanns i asfalten. Om det inte fanns några håligheter, ja då fanns där istället viljan att överleva. Rötterna spred sig som ett finmaskigt rutnät bara några millimeter under asfalten, och de växte fort. Exakt var tjugonde meter skulle en ny liten växt spira upp, men aldrig utanför asfalten. Niklas var medveten om att hans skapelse kunde ställa till med bekymmer för den riktiga naturen, så han hade byggt in skydd för det. Utan asfalt, eller i vissa fall betong, så spred sig inte rötterna längre.

Den mest unika förmågan, och den han var mest stolt över, var växtens enastående förmåga att ta upp skadliga partiklar ur luften och omsätta dem till vatten och syre. Faktum var att växten behövde kolmonoxid och gummipartiklar för att överleva. En rysning genomför honom när han tänkte på vilken fantastisk revolution det skulle bli. Han hade gjort de små bladen platta så att ingen skulle lägga märke till dem. De var dessutom mycket stryktåliga för den händelse att trafiken var tung. Växten skulle överleva alla prövningar och sprida ut sig längst med vägarna. En enda enorm organism som växte för varje dag. Niklas drömde om att de drygt 420.000 milen med asfalt bara i Sverige var ett levande väsen efter ett par år. Ett levande väsen som gjorde livet bättre för de ovetande människorna som gjorde sitt bästa för att förstöra allt de kom i kontakt med. Och när Sveriges vägar hade små blad överallt så fanns det ju fler vägar. Ut i Europa, ända bort till Asien. Ett enormt nätverk av asfalterade vägar där hans skapelse kunde frodas. Världen skulle äntligen få andas igen.

Han satt där med en drömsk blick och bara njöt. Skit i gubbarna, skit i företaget. Det här är vad som egentligen räknas. Att göra skillnad. Han satt där med ölen i handen och tittade ut över gatan nedanför tills det började bli skumt ute. Först då insåg han hur trött han var och han reste sig för att göra sig i ordning för att sova. Men först skulle han titta till växten, se om det hade fått fäste i betongen. Han tog med sig den halvdruckna ölen och gick ut på balkongen. Ölburken gled ur hans fingrar och slog ner med en duns på det kalla betonggolvet.

”Vad i helvete...”, mumlade han medan han stirrade ner på växten vid hans fötter.

Framför honom i det halvskumma ljuset fanns en blomma, med kronblad stora som näckrosor och med en vackert röd knopp längst upp.

”Vad i helvete”, upprepade han gång på gång. Niklas kunde inte tro sina ögon. Det skulle inte vara möjligt för hans skapelse att växa så här fort, och än mindre till den storleken. Känslorna inom honom rusade, från vild panik över att företaget nu skulle komma och plocka honom vilken sekund som helst, till obeskrivlig lycka. Han hade skapat någonting helt unikt som han inte ens själv var medveten om. Men hur kunde den ha växt så fort? Vad hade han inte testat i labbet? Han hade återskapat alla väderfenomen han kunde komma på, från ökenvärme till bitande kyla och tropiska stormar. Nåväl, i väldigt liten skala förstås. Sedan slog det honom. Solljuset. Så måste det vara. I labbet fanns inget riktigt solljus, bara artificiella motsvarigheter. Den verkliga varan måste ha startat en reaktion i hans växt som han omöjligt kunde förutse i labbet. Bambu kunde växa sextio centimeter på en dag under gynnsamma förhållanden, kanske var det här något liknande? Solljuset måste fungera som en raketmotor för den lilla växten som hungrigt tog vad den fick. Fantastiskt.

Niklas stod där helt perplex tills det började bli mörkt på riktigt. Gatljusen tändes ett efter ett tills deras matta ljus skimrade över staden. Han visste inte vad han skulle göra med växten, men den kunde åtminstone inte sprida sig längre än hans balkong, så även om den växte ett par centimeter till under natten så var den fast här uppe. Det var en av de säkerhetsåtgärder han programmerat in i dess arvs massa. Vertikala väggar fungerade helt enkelt inte för rötterna. De var tvungna att hålla sig till de horisontella vägarna.

”Det var som fan”, mumlade han.

Han gick inte in förrän han började huttra av köld och när han väl kommit i säng låg han och tittade upp i taket i flera timmar innan han slutligen somnade.

Niklas vaknade med ett ryck. Det var morgon och solen strilade in genom persiennerna. Klockan hade inte ringt än, den var bara 05:47. Han hade nästan en kvart på sig att titta till växten innan klockradion skulle sätta igång. Han skulle kunna dölja växten genom att hänga upp ett badlakan på balkongräcket. Sedan skulle den vara säker tills han kom hem igen. En någorlunda plan var det i alla fall. Han hoppade ur sängen och rusade ut till balkongen. Väl vid balkongdörren stannade han så häftigt att det gjorde ont i fötterna.

”Det är inte sant”, flämtade han. Han var fullständigt mållös över vad som fanns på balkongen.

Växten hade på något sätt blivit ett litet träd över natten. Den var så hög att den räckte honom till bröstkorgen. De näckrosliknande bladen täckte nästan hela golvet och den röda lilla knoppen hade svällt upp och var stor som en rugbyboll. Niklas kunde inte annat än gapa. Han tog ett försiktigt steg ut på balkongen, noga med att inte sätta fötterna på de stora klubbiga bladen. Nu såg han att stjälken var full med små bruna taggar. Längst ut på varje tagg dallrade en liten droppe vätska. Var det vatten? Hade hans skapelse faktiskt omvandlat så mycket avgaser under natten att den bokstavligen talat spottade ut sig vatten? Eller var det något annat. Han blev plötsligt orolig över vad det var han hade gjort. Tänk om växten var giftig. Alla hans tester i labbet hade visat negativa resultat på just den punkten, men då hade han bara testat på ett fragment av den fullvuxna blomman han hade framför sig.

Han sträckte försiktigt ut handen för att röra vid den stora röda knoppen. Skalet var hårt och läderaktigt, men när han rörde vid blommans skinn så riste den till, nästan som om den var levande. Han drog långsamt åt sig handen.

”Vad i helvete...”

Knoppen började pulsera. Först långsamt men sedan allt snabbare. Den rörde sig likt en larv som drar sina segment över en trädstock. Snabbare och snabbare. Niklas gapade häpet. Och ljudet, det lät som blomman sjöng. En lång utdragen ton som steg och sjönk i takt med pulserandet. Det lät vackert.

Så exploderade knoppen likt en ballong och spred miljontals små sporer runt omkring sig. Niklas, som gapade av förvåning och fascination, fick hela ansiktet fullt av sporer. De

letade sig in i ögonen, i näsan och i munnen. Han spottade och förde instinktivt upp händerna till ögonen för att gnugga bort sporer. Sedan kände han en stickande känsla överallt där sporer hade landat. Till en början inte mer än en kittling, men snart så brände det likt eld över hela hans kropp. Han försökte skrika, men sporer borrar sig in i hans inre och tycktes bränna upp honom levande. Han tuggade fradga och föll ihop på balkongen med händerna om strupen. Små röda prickar dök upp överallt på hans kropp tills blodet rann i strida strömmar från de tusentals små sår han hade på kroppen. Han gurglade och drog ett sista desperat andetag efter luft. Sedan föll han ihop åt sidan. Död och med ett fasansfullt uttryck av smärta i ansiktet.

Klockradion gick igång punktligt klockan 06:00. Bara någon minut efter att Niklas hade förlorat kampen mot döden.

”God morgon Sverige! Jag hoppas ni har sovit gott”, skralade radioprataren glatt.

”Vi kommer få en strålande dag. Upp till tjugoåttio grader över hela landet och inte ett moln så långt ögat kan nå. Jag ser redan nu hur solen stiger över hustaken och jag kan tala om att det är en vacker syn. Jag önskar er alla en riktigt god och varm morgon så återkommer jag efter den här låten.”

Radioprataren försvann och låten började strömmas ur högtalarna. Tonerna av Duran Durans låt Ordinary World spred sig i lägenheten samtidigt som miljoner små sporer spred sig för vinden utanför Niklas balkong. De seglade långsamt och majestätiskt fram över staden likt en svag dimma. De damp ner överallt och slog genast rot i den svala fuktiga asfalten. Solen skulle snart börja värma upp deras små kroppar och få dem att stolt skjuta i höjden. I den utlovade värmen skulle de hinna gro och sprida sina sporer flera gånger om dagen. De hade en hel värld av asfalt och betong att breda ut sig på.